

ВЕЛИМИР ПЕТРОВ
НЕЩО КАТО ПОСЛЕПИС
НА СБОРНИКА „ТРЕТО
ПОЛУВРЕМЕ-ННО“

chitanka.info

Драги Читателю, по Света и у Нас се срещат и умни хора, макар и рядко. Някой от тях — редките, е измислил и послеписа. Друг, в яда си, че не е той — първоизмислителя, го курдисал като послеслов; с цяла буква по-дълго. И в двата случая става дума за текст с който авторът да се измъкне от някои неудобни положения, които е натръшнал в предишните страници. Да се оправдае, че можело и похубаво да ги напише, подреди и утамъни. Във физиката има много закони, но един е тъкмо за случая — никога не можеш да достигнеш до тавана на намеренията си; коефициентът на полезно действие никога не стига 100%... другото е напразни мерици.

Не съм си и правил илюзии, че ще напиша нещо стопроцентово. Дори като количество, далеч съм под намеренията си. Дълго я мътих тая пущина — в предната книга се зарекох, че ще пиша за занаята (живопистта), за колегите — сакън!), за брат ми Сашо... Наистина

писах и то — дори си го харесах, което става рядко. Междувременно братовчедка ми Лиляна, една червена бабичка, вече осемдесет и нещо, но яка... щях да изтърся — кобила... дип, че се въздържах... ми е сърдита от предната книга; а там само харашо пиша за нея и просъветските и изцепки... но сега не ми говори, от което много страдам и не спя денонощно и снощи цяла вечер.

Та, магнах близо една трета текст от книгата; айде да не е една трета — една четвърт; дето го магнах, ами го и унищожих. Още повече, че повечето описани люде не са между живите — мир на праха им. За дълго спрях да пиша, не съжелявам, щото пък нарисувах доста и сравнително хубави картини. Междувременно се нанизаха като синци серия болести и за по-някакси, поживях в болницата.

Резултатът е, че сега съм на инвалиден стол, не съм излизал на улицата втора година; на четвърти етаж без асансьор. На всичкото отгоре — след 3–4 месеца опълвам седемдесетте, юбилей, демек. Конфузно положение.

Сетих се нещо от време оно:

Някъде в трети курс от Техническото училище, вечните реформатори — просветители, измислиха да имаме четири срока-семестъра и след всеки — колоквиални изпити. Напъната работа. Вземах едно чердже и — долу до Дунава, още не бяха заринали окопите от войната и имаше полянка над насипите копана пръст и сянка от салкъмите. С торба записки и учебници.

Баща ми е Георги и преди Гергьовден ме мобилизира рано-рано, преди да иде на работа, да прескочим до селския пазар, за агънце. Традиция!

Избра едно къдраво мерино, кочле, с едва наболи рогца, бяло, бяло и мирише на мляко. Дигнах го пред гърдите си, бях здраво... и аз — кочле. И го понесох към къщи. Трябва да са към три километра, таман с тази прегръдка да се опознаем. На два пъти спирах, оставях го на тротоара, а то — милото, се гушва в мене между чатала ми, притиска се, сакън да не ме загуби. В дома, вече, същата работа — където мръдна — по мене. Заместих майка му, изглежда, да не иска само да суче... Стана ми ясно, че няма да е курбан за Гергьовден. Родителите ми не възразиха, деликатни хора бяха. И друга сметка са си правили. След войната още бяхме, големи липси на пазара и в джоба. Майка разпра от едната страна дюшеците и измъкна една тъмно

кафява степана вълна; чепкахме я, носихме я по дарази, бухна. От тавана слезе една хурка, от баба ми, вързаха и къделята и мама се научи да преде. Така се появиха бодливите чорапи сто иглички, като чизми, високи до пишората. Та кочлето, кръстено вече Бечи-Бечи, щеше да произвежда меко мерино. И заедно с него, долу до Дунава, пасяхме и превземахме колоквиалните изпити. Това — магнитни хистерезиси, Роквел, Бринел, Викерс — ряпа да ядат; да не говорим за факторът на мощността — косинус фи... Докато се заглавичквах с Томас-Бесемеровата круша-конвертор, Бе-чи-Бечито пасеше кротко и равномерно. Не можа да свикне само с влаковете, а те профучаваха на около метър и ни засипваха със сажди и отработена пара. Пъхаше си рогцата между чатала ми и ме даряваше със синовна обич. Когато си тръгнахме му казвах: — Хайде, Бечи-Бечи и той засилваше темпото на пасене — да навакса за периода когато няма да я има тая тревица. Ако случайно се заговорим с някого и забавим тръгването — се успокоява и намаля темпото. И обратно. Цяла атракция.

Защо те занимавам, Драги Читателю с тия идилични наблюдения. Защото виждам себе си, сега, на тая възраст, в поведението на кочлето. Усещайки, че си тръгвам... вече... от този свят... точно така, тия престои в болницата и няколкото прескачания на трапа, го доказват... бързам да се напаса — т.е. да нарисувам повечко картини и изпиша повечко листи...

— И какво от това... — казва мой набор и колега... и отминава неразбиращо с ръце със зале пени длани о меките му части...

— Не е така! Не! Не е така... нали!!!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.